

NIEZGODNIK (1) *sb m*

e oraz o jasne.

sg N niezgodnik. ◇ [pl N niezgodnicy.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Ktoś kłótlivy, siejący niezgodę: Discordialis Qui discordiam excitat et parit. – Niezgodnik. Calep 330a.

[W połączeniu szeregowym: pośiał też on [tj. szatan] [...] naśienie złośliwé/ [...] z którego vrośli [...] niezgodnicy/ zazdrośnicy/ odźzczépiency/ sektarze BiałPos 250 (Linde).]

a. *[Ktoś pozostający z kimś w nieprzyjaźni, przeciwnik [z kim]:*

W połączeniu szeregowym: Bog iest miłość [...] Ale Boży przeciwnik s Kryśtuśem niezgodnik/ Duchowi świętemu odpornik/ człowieczy łzkodnik/ Szatan GilPos 65 (Linde).]

Synonimy: niespokojnik, swarca, zwajca.

Cf NIEZGODNY